

giver en lyst til ved selvsyn at lære dette Danmarks eneste rigtige ørkenland at kende.

Henning Paulsen.

Otto Wang: Kolding Anno 1900 og Foreningslivet i det gamle Kolding. (V. Schæffers Forlag, Kolding).

Den pseudonyme skribent, Otto Wang, i Kolding har nu et fyrrårigt forfatterskab bag sig. Med fin forståelse har han i en række bøger skrevet om de kunstneriske problemer, som ex-libris frembyder, og dermed været med til at vække interesse for disse små grafiske blade. Dertil kommer en række skønlitterære værker, der geografisk og kunstnerisk har Paris til centrum. Selv om den franske hovedstad for Otto Wang er »Verdens Hjerte«, for at bruge hans eget udtryk, er dog Kolding hans hjertes hjem. Hans to sidste bøger handler om hjembyen, »Kolding Anno 1900« (1941) og »Foreningslivet i det gamle Kolding« (1947).

Forfatteren har heri samlet en række skildringer af Kolding by og dens borgere fra hin sorgløse menneskealder, der ligger forud for første verdenskrig. Det meste af det, der omtales, ligger følgelig indenfor rækkevidden af forfatterens egen erindring og bærer sit præg heraf. Det er derfor blevet stærkt personlige bøger, der vælger stof og behandling efter behag mere end efter emne. Fakta i form af årstal og data og anden leksikalsk viden skal man ikke søge i disse bøger. Det er alene stemninger og billeder, forfatteren vil give. I den elegiske tonart er en række portrætter stemt. De begynder, som rimeligt er, med den lærde skomager P. M. Møller, der havde sin bolig i det landskendte bindingsværksgavlhus i Helligkorsgade, og som gennem hele sit lange liv flittigt tog vare på Koldings jordfundne oldsager. Dernæst følger tandlæge Friis, Koldinghusmuseets skaber, og redaktør P. Eliassen, byens historieskriver. Af andre humanister skildres skønhedsdyrkeren, den myndige rektor Sigurd Müller, og den lærde, noget verdensfjerne litteraturforsker, dr. phil. Fr. Moth, hvis gerning i skolens tjeneste blev noget af en smertens vej for ham selv, om han end formåede at fængsle de mere fremmelige blandt gymnasiets elever. I en muntre tonart er skildringerne fra

foreningslivet. Af de mere kuriøse var der »Ålestangernes Sangforening«, hvor man skulde spise 25 tommer ål for at blive optaget, og der var »Old Boys«, der startede som raske cyklister for med tiden at foretrække magelige bilture og sluttelig helligede sig blot de gastronomiske nydelser.

Bedst skriver Wang om teatret og musikken, som vistnok står hans hjerte nærmest. Han berømmer de gamle omrejsende theaterselskaber, der i forrige århundrede virkelig bragte god kunst ud i provinsen, og han skildrer med sympati amatørerne i »Koldings dramatiske Selskab«, der ufortrødent gav sig i lag med krævende opgaver til stor fornøjelse både for aktører og tilskuere.

Otto Wang giver ikke og har ikke villet give alt, hvad der kan siges om de emner, han behandler. Han giver i kunstnerisk behersket form billeder af provinsidyllen, hvor man hyggede sig i en snæver kreds, men gerne med kulturelle interesser ud over dagen og vejen. Forfatterens hjerte er helt hos dette længst forsvundne Kolding, og der er over hans skildringer den lidt sentimentale duft af potpourrikrukkens tørrede rosenblade.

Koldingkunstneren Anton Schrøders lette tegninger forskønner yderligere bøgernes stilige ydre udstyr.

Sigvard Skov.

*A. H. Nellesmann-Andersen: Ny Munkegades Skole
1847—1947.*

Aarhus Skolevæsens Historie er blevet behandlet af Skoledirektør Chr. Buur, men hidtil har de enkelte Skoler ikke været særskilt omtalt, skønt flere af dem frembyder interessante Træk. Sagt i Korthed viser de sidste hundrede Aar den store Fremgang fra Proletarskolen til Borgerskolen, hvor alle Elever behandles ens og under samme Forudsætninger. En særlig Opgave i det store Arbejde med at bortstryge det odiose fra den offentlige Skole i Aarhus har Ny Munkegades Skole haft, og Forfatteren har løst sin svære Opgave dygtigt i sin Skildring af, hvorledes Skolen hævede sine Maal som kundskabsmeddelende og opdragende Institution.